

IFJÚ KOROM

Kyungbuk Sunsan vidékén születtem 1944-ben, egy olyan időszakban, amikor országunk japán uralom alatt állt. Családunk nagyon szegény volt, öt gyerekkel, három fiúval és két lánnyal. Én voltam a második a három fiú közül, két nővérem idősebb volt nálam.

Édesanyám fiatal korától kezdve járt az egyházba. Bár miután megházasodott, nem tudott tovább járni, én elmentem, az ő hatására. Ifjúságom napjainak legnagyobb része azzal telt, hogy szorgalmasan jártam az egyházba.

1950. június 25-én háború tört ki, és nem sokkal utána édesanyám elhunyt. Sok probléma követte a halálát. Bátyámat besorozták a hadseregbe, édesapám pedig megbetegedett, és bekerült a kórházba. Nővérem, öcsém és én nehézségek közé jutottunk, egyszerre elveszítve édesanyánkat, édesapánkat és bátyánkat. Azonban mindezek mellett jártunk az egyházba, és ezen keresztül erőt nyertünk a küzdelemhez, hogy boldogan éljünk.

Sok szolgáló volt, aki pásztorként szolgált az egyházunknál, de Duk-jin Choi pásztor volt az, aki maradandó benyomást hagyott bennem. Két fia és egy lánya volt. Második fia és én közeli barátokká váltunk. Gyakran mentem hozzájuk, ott ettem, és sok időt töltöttem a családjukkal. Észrevettem egy nagy ellentétet a pásztor családja és a miénk között. Az ő családja, háztartása mindig jól szervezettnek tűnt, tele harmóniával, keresztény jámborsággal és szeretettel. Bár nehéz életet éltem, örültem, bármikor látogatóban voltam a házuknál. A pásztor és a felesége befogadtak, mintha a saját fiuk lennék, és a legidősebb gyermekük is úgy kezelt, mint saját öccsét. Idősebb nővérem szintén ugyanabba az egyházba járt. Életünk az egyházban nagy örömet hozott számunkra.

Ha most visszanézek ezekre az évekre, emlékszem milyen jól bánt velem a pásztor és a családja. Annyi melegséget és szeretetet pazaroltak rám, amiről sosem álmodtam, hogy kapok. Bár bőven elláttak mindezekkel, ami mélyen megérintette a szívemet, rájöttem, hogy nem tudnak ellátni azokkal a szellemi dolgokkal, amelyekre szüksége van a lelkemnek. Még azt követően is, hogy magam is pásztor lettem, mikor visszagondolok erre a pásztorra, eltökéltté válok, azt mondván magamnak: „Bár lehet, hogy nem kezelek jól embereket testileg, Isten szolgálja akarok lenni, aki ellátja a lelküket szellemi táplálékkal és erővel, hogy megújuljanak” - és ilyen szívvel imádkoztam az Úr előtt.

MEG VAGY VÁLTVA?

Ez akkor történt, amikor az általános iskola felső osztályaiba jártam. Hollandiából jött egy misszionárius az egyházunkhoz. Koreai neve Gee-soo Gil volt, és az egyházunkhoz jött dolgozni. Nemcsak prédikált, hanem angolt is tanított az iskolánkban. Így persze jó barátok lettünk. Mivel nem tudott jól koreaiul, tolmács segítségével prédikált. Amint hallgattam a szolgálatait, úgy találtam, hogy annyira mások voltak a szavai, mint amelyeket a pásztorainktól szoktam hallani. Ugyanazokat a bibliai üzeneteket prédikálta, de a szavaiból nem tudás áradt. Így megérintette a szívemet. Ez akkor volt, mikor ifjú voltam, így nem emlékszem pontosan mindenre, ami történt, de arra emlékszem, hogyan imádkoztak az egyház pásztorai és a diakónusai - mintha egy grandiózus cselekményt mutatnának be a gyülekezetben. Azonban mikor ez a misszionárius kezdte vezetni a gyülekezeti imákat, nyugodtan és csendesen imádkozott, szeretetteljes módon, mintha a saját édesapjával beszélne. Ez arra indította az egyháztagokat és engem, hogy azt gondoltuk: „Van valami szokatlan ezzel a misszionáriussal kapcsolatban”. Láttuk, hogy mennyire egyszerű és közérthető volt az élete. Minden egyes pillanatot Istentől függve élt. Néha, mikor együtt utazgattunk, viccelt velünk, és minden tekintetben bámulatos misszionárius volt.

Egy nap néhány barátom és én meglátogattuk a misszionáriust a házánál. Repülőket hajtogatott a nappaliban. Én is maradtam, és segítettem neki hajtogatni a repülőket, amelyeket a tanúságtételekhez használt. Miközben hajtogattam, megkérdeztem: „Mire fogod használni ezeket a repülőket?” „Mivel holnap vásári nap van, ahhoz fogom használni, hogy tanúságot tegyek a piacon” - válaszolt. „Veled mehetek, mikor kimész a piacra?” - kérdeztem. De amint ezt kérdeztem, a misszionárius komolyan felém fordult, és azt kérdezte: „Meg vagy váltva?” Ez volt az első alkalom, mikor ilyen kérdést tettek fel nekem életemnek ebben a szakaszában, így haboztam a válasszal. „Hogy tudod elmondani másoknak, hogyan kapjanak üdvösséget, mikor te magad nem kaptad meg?” - kérdezte. Ez a kérdés szilárdan megmaradt a szívemben. Nagyon zavarban voltam azon a napon, az arcom is elvörösödött.

Visszagondolva rájöttem, hogy én voltam az első alkalom a misszionárius számára, mikor muszáj volt kifejezésre juttatnia lehangolt szívét, látván az egyházunkban az embereket szorgalmasan imádkozni és tanúságot tenni, miközben lelkük megváltás nélkül volt. Ha most erre gondolok, úgy érzem, meg tudom érteni, hogy mit érzett. Természetesen mi azt gondoltuk, hogy mindenki, aki az egyházba jár, meg van váltva. Az egyház látogatása a Krisztusban való hit kifejezésének tűnt számunkra, és ily módon Jézus elfogadása által úgy gondoltuk, hogy üdvösséget kaptunk. De az igazság az volt, hogy bár gyermek voltam, mégis bűn volt bennem, és fogalmam sem volt, mit kezdjek ezzel. Minden, amit tenni tudtam, az volt, hogy minden nap megbántam a bűneimet. Minden egyes napot bizonytalanságban töltöttem, nem voltam képes hinni, hogy a bűneim el lettek törölve, sem mondani ezt. Mivel megvolt ez a fajta konfliktusom belül, megdöbbsentem, mikor szembetalálkoztam a misszionárius kérdésével.

Ahogy a napok teltek, Isten folyamatosan emlékeztetett erre a beszélgetésre a szívemben.

Gee-soo Gil misszionárius sosem tervezte a Koreába jövetelt, hanem Nepálba akart menni. De Isten különleges kegyelme révén végül Koreába jött, megérkezése után pedig éppen a mi egyházunkhoz küldetett, és ennek következtében lett képes ilyen megdöbbentő kérdést feltenni nekem. Nem szólt semmit ezután. De ahogy felnőttem, és mélyebbre estem a bűnben, ennek a kérdésnek minden egyes szava továbbra is ott volt a szívemben. Ez a kérdés tette lehetővé számomra, hogy szabad legyek attól a homályos vélekedéstől, hogy „Mivel járok az egyházba, és hiszek Jézusban, ezen a hiten keresztül meg vagyok váltva”.

Mindenki, aki körülöttem volt, azt gondolta: „Mert járok az egyházba és hiszek Krisztusban, meg vagyok váltva”. Azonban azután, hogy Gee-soo Gil misszionárius feltette nekem a kérdést, és magamra néztem, határozottan tudtam, hogy nem vagyok megváltva, és nincs garanciám, hogy a mennybe megyek, ha egyszer meghalok. Isten ráébresztett a felismerésre, hogy ha el kellene hagynom a világot ezen az estén, olyan személy lennék, aki megszégyenülne a bűnei miatt, inkább mintsem képes volnék magabiztosan mondani Jézusnak: „Fogadd el a lelkem!” Utat akarván nekünk mutatni, Isten minden egyes lelket egyenként vezet. Bárki számára ugyanígy lehet. Visszagondolva, képes vagyok látni, hogy Isten hogyan vezetett engem is, amiként másokat is vezet. Ön el sem tudja képzelni, mekkora hála ösztönöz ez.

HARC A BŰNNEL

A következő években Isten sok viszontagságot adott számomra. Voltak olyan nehéz helyzetek, amelyekre jobban szeretek nem gondolni. Nem volt rend az életemben, és olyan emberré váltam, akinek nem volt reménye. Természetes volt, hogy nem tudtam győzedelmeskedni a bűn kísértései felett, mikor Istenben való hit nélkül nőttem fel. Vétkeztem, és a bűn kínozott engem, arra készítve, hogy minden reggel imádkozzak és megbánjam, amint arra is készítetett, hogy vasárnaponként rendszeresen járjak a gyülekezetbe. Sok alkalommal döntést hoztam, hogy abbahagyom a bűnök elkövetését, de a szívemből hiányzott az Istenben való hit, így az Ő ereje nem tudott elérni teljes mértékében. Bár nem tudtam legyőzni a bűnt igyekezetemmel és erőfeszítéseimmel, melyek nem Krisztuséi voltak, a sorompó következtében, melyet ez létrehozott Isten és köztem, folyamatosan próbáltam felülkerekedni a bűn kísértései felett. Mivel nem voltam képes felismerni ezt, naponta sok időt töltöttem próbálkozva és eltökélve magamat, hogy nem vétkezem, könnyhullatással, bűnbánattal, imádkozással és virrasztásokkal. Emlékszem, hogy ezen kívül sok más dolgot is csináltam. De ezalatt, míg Jézus kegyelmének nem volt hatalma rajtam, az erőfeszítések és fájdalmak haszontalannak bizonyultak, és nem hoztak

eredményt.

Bár úgy nőttem fel, hogy szorgalmasan jártam az egyházba, gyakorlatilag ott éltem, mégis egyre mélyebbre estem a bűnben. Végül, anélkül, hogy tudtam volna róla, nem tudtam segíteni ezen, hanem egy kétarcú képmutatóvá váltam. Az egyházon belül úgy akartam látszani, mint egy nagyon jó ember és erős hívő Krisztusban, míg mikor az egyházon kívül voltam, ivással, verekedéssel és lopással töltöttem az időmet, mint a többi világi barátom. Nem tudtam kitörni ebből az életstílusból.

Visszanézve, miután megkaptam az üdvösséget, és Jézus bejött a szívembe, még akkor is, ha nem próbálkoztam győzni ezek felett a romlottságok felett, Jézuson keresztül egyszerűen elhagyott engem ez a gonosz és bűnös élet. Visszagondolva látom, hogy azért, mert nem ismertem Isten kegyelmét, és azt, hogy hogyan kérjek segítséget, és mert ott volt a bűn, amely Isten és köztem állt, sok erőfeszítést tettem és fájdalmat éltem át, hogy saját magam kitöröljem a bűneimet, és az eredmény csak az volt, hogy elveszetté váltam a bűnben. Ez végül oda vezetett, hogy szinte nevelhetetlen fiatallá váltam.